

[Helge von Rosen.]

for 1971 og de forventelige procenter i de dyreste kommuner, hvor spørgsmålet overhovedet kan blive aktuelt. De dyreste kommuner har ifølge sagens natur få eller ingen skatteydere med store indtægter, så man må regne med, at der praktisk taget ikke vil komme tilfælde af den art, som mindretallet beklager sig over.

Men jeg kunne i øvrigt godt erklære mig enig i, at det er stødende, at skatteloftet kan føre til, at de rige slipper for det særlige folkepensionsbidrag, hvis vel at mærke sagen lå så enkelt. Det gør den imidlertid ikke. Den er tværtimod ganske overordentlig kompliceret. Et af motiverne for skatteloftbestemmelsen er jo at beskytte de fattige kommuner mod, at gode skatteydere flytter over kommunegrænsen, hvor de uden skatteloftbestemmelsen kan komme ned på den samme eller en lavere skattebyrde end den, som kun skatteloftet fører til i den dyre kommune.

Man kunne også pege på, at indkomstbeskatning ret beset er subsidiering af fritiden, og at økonomer verden over er betænkelige ved især højere marginalskatteprocenters virkninger på den økonomiske vækst. Det er altså ikke nogen VKR-opfindelse. Jeg mindes også, at et skrift udgivet for 1 å 2 år siden af den hæderkronede engelske socialistiske studiekulb The Fabian Society gav udtryk for de samme betænkeligheder; man var især ængstelig for marginals kattens langtidsvirkninger på indsatsen fra de velaflagte eksperter og de højt lønnede funktionærer, hvis indsats betyder så meget i det moderne samfund.

Man skulle måske også snarere end med marginals kattebelastningen beskæftige sig med marginalbelastningen i lidt videre forstand. F. eks. påpeger vismændene i den for nogle dage siden udkomne redegørelse om boligmarkedet på side 57, at når der tages hensyn til reduktion af boligsikring med stigende indkomst, bliver der for indkomster på ca. 45.000 kr. — det er niveauet for faglærte arbejdere i hovedstaden — tale om en

marginalbeskatningsprocent på 86 for dem, der bor i nybyggede lejligheder. Det er heldigt, at der ikke er for mange af dem, som er opmærksom på, at de på den måde kun får 14 kr. ud af hver yderligere 100 kr., de pukler sammen ved deres arbejde. Ellers kunne vi få brug for et udvidet skatteloftbegreb omfattende det offentliges fordelingsvirksomhed i udvidet forstand, altså ud over skatterne.

Endelig er der spørgsmålet, om ikke livsindtægten, f. eks. fra man er 15, til man er 65, snarere end det enkelte års indtægt burde lægges til grund ved rimelighedsbetragtninger som dem, mindretallet er kommet med. En undersøgelse foretaget af J. E. Steenstrup — og det er den første af sin art her i landet — som er offentliggjort i Nationaløkonomisk Tidsskrift i 1968, side 144, kunne tyde på en betydelig udjævning. Hvis man kun kender den fra Aktuelts omtale, hvor den har været fremme for ikke så forfærdelig lang tid siden, kan man få et forkert indtryk af den, idet Aktuelt har set væk fra en hel del momenter, der peger på udjævningstendenser. Jeg anbefaler altså, at man slår op i selve afhandlingen. Saglige overvejelser kunne altså efter min mening snarere føre til udvidelse end til stramning eller indsnævring af, hvad et loft bør omfatte, men det beror naturligvis på en ganske nøje og overordentlig kompliceret overvejelse og en del undersøgelser. Mindretallets betragtninger er i hvert fald for meget på overfladen.

Blandt ændringsforslagene er der forslag om en smidiggørelse af adgangen til dispensation fra reglen om, at der skal indeholdes kildeskat, når retten til en indtægt er erhvervet, men beløbet ikke udbetalt inden 6 måneders forløb. Den hidtidige formulering af reglen om dispensation fra denne bestemmelse har bl. a. ikke taget højde for en arbejdsgivers konkurs eller anden form for betalingsstandsning, som kan føre til den situation, at de ansatte må vente på deres lønninger ud over 6 måneder.

Jeg finder det naturligt i den forbindelse